

Den Stora människan och motsvarighet: Motsvarighet med storhjärnan och lillhjärnan

108 AC 4039 I slutet av föregående kapitel [#3883-3896] behandlades hjärtats och lungornas motsvarighet med den Stora människan , eller himlen. Nu är ämnet korrespondensen mellan storhjärnan, lillhjärnan, samt de märgsubstanser som är förbundna med dem. En diskussion om motsvarighet måste dock föregås av några anmärkningar om den övergripande formen av hjärnan, orsakerna till denna form och dess representation.

109 AC 4040 När skallen och de membran som täcker hela hjärnans yta avlägsnas, kan man i hjärnan se underbara vridningar och vindlingar som håller kvar det som kallas de barklika substanserna. De fibrer som utgör hjärnans kärna löper från hjärnbarken genom nerverna ut i kroppen och utför där funktioner enligt hjärnans befallningar och gottfinnande. Allt detta stämmer perfekt överens med himlens form, eftersom Herren präglar denna form på himlarna och därför på människans alla delar, särskilt på människans storhjärna och lillhjärna.

110 AC 4041 Himlens form är häpnadsväckande och övergår helt och hållet människans förstånd, eftersom den vida överträffar alla föreställningar om former som vi kan utveckla genom att titta på världsliga föremål, eller med hjälp av ett analytiskt tänkande. Enligt denna form är alla himmelska samfund ordnade, och vad som är underbart är att en virvelrörelse äger rum allt efter formerna, men änglarna och andarna märker inte denna virvelrörelse. Detta kan jämföras med förhållandena kring jordens dagliga rörelse omkring sin egen axel och den årliga rörelsen runt solen. De som bor på jorden lägger inte märke till dessa rörelser. Jag fick se hur himlens form ser ut i den lägsta sfären. Den liknade det mönster av veck som man ser i mänskliga hjärnor. Jag fick en förnimbar bild av dess flöde eller cirkulära rörelse, och det varade i flera dagar. Utifrån denna erfarenhet kunde jag säga att hjärnan är danad efter den form som himlens strömning har. De djupare delarna av hjärnan, som är osynliga för ögat, överensstämmer med himlens djupare strukturer, som är helt obegripliga. Änglarna sa att detta visar att vi skapades för att återspegla strukturen i de tre himlarna. Bilden av himlen är alltså inpräntad i oss på ett så perfekt sätt att vi är en miniatyr av himlen i dess minsta skala, och att människans motsvarighet med himlarna kommer därifrån.

111 AC 4042 En följd av detta är att det endast är genom människan som det finns ett nedstigande från himlen till världen och ett uppstigande från världen till himlen. Hjärnan och dess inre djup tillhandahåller medlen för nedstigandet och uppstigandet, eftersom själva början finns där, eller start- och slutpunkterna från vilka absolut allt i kroppen härstammar och flödar. Hjärnans inre djup är också källan till tankarna i vårt intellekt och känslorna i vår vilja.

112 AC 4043 De mer inre formerna - och mer omfattande - är som sagt obegripliga, eftersom ordet form bär med sig begreppen rum och tid, trots att det i det inre, där himlen finns, inte finns någon upplevelse av rum och tid, eftersom de hör till den materiella världen. Istället är det variationer och förändringar i tillstånd som upplevs. Men vi kan inte heller föreställa oss variation eller förändring bortsett från attributen av form och, för att upprepa, vi kan inte föreställa oss form utan attributen rum och tid - även om himlen saknar båda. Så vi inser hur obegripliga sådana saker är, och hur obeskrivliga. Faktum är att alla de mänskliga ord med vilka dessa idéer måste beskrivas och förstås involverar jordiska egenskaper och är därför olämpliga för att uttrycka dessa idéer. I himlarna presenteras de som variationer av det himmelska ljus och den himmelska eld som kommer från Herren, i en så stor och underbar fullhet att tusentals och åter tusentals av de idéer som uppfattas [av änglar] knappast skulle kunna reduceras till en enda idé som är förnimbar för oss. Trots detta representeras det som sker i himlarna i andarnas värld med hjälp av former som har vissa likheter med dem som visas i vår värld.

113 AC 4044 Representationer är inget annat än avbildningar av andliga realiteter i fysiska objekt, och när de förstnämnda på rätt sätt framställs i de sistnämnda motsvarar de varandra. Människor som inte vet vad det andliga utan bara vad det jordiska är kan tro att sådana representationer och motsvarigheter är omöjliga. De kanske säger till sig själva: "Hur kan något andligt verka in på det materiella?" Men om de är villiga att reflektera över vad som händer inom dem varje ögonblick, kan de bilda sig en uppfattning om det. De kan tänka på hur deras vilja kan agera på musklerna i deras kropp och utlösa faktiska rörelser. Deras tankar kan påverka deras talorgan och aktivera deras lungor, luftstrupe, hals, tunga och läppar för att producera tal. Känslorna kan påverka ansiktet och skapa ett så exakt uttryck av sig själv att en annan person ofta kan se vad personen tänker och önskar. Dessa exempel kan ge en viss bild av representationer och motsvarigheter.

Eftersom dessa paralleller visar sig i oss, och eftersom ingenting existerar som kan överleva på egen hand utan bara genom att bero på något annat, som i sin tur beror på något annat och slutligen beror på det som är först, genom en kedja av motsvarigheter - på grund av allt detta kan människor som har något slags omdöme komma till slutsatsen att det finns en motsvarighet mellan mänskligheten och himlen, och mellan himlen och Herren, som är den förste.

114 AC 4045 Eftersom denna typ av motsvarighet existerar, och himlen är uppdelad i många mindre himlar, och dessa i ännu mindre, och det hela i enskilda samhällen, finns det himlar som hänför sig till hela stora hjärnan och lilla hjärnan, och de innehåller himlar som hänför sig till olika delar eller komponenter av båda. Det finns de som hör till den hårda hjärnhinnan (*dura mater*), den mjuka hjärnhinnan (*pia mater*), den inre tunna hjärnhuden, (*tenuis seu pia mater*), de som är kopplade till sinusiterna (*sinus*), dessutom de som är kopplade till kropparna och håligheter där, som till exempel de som föreställer den valkiga kroppen

(*corpus callosum*), den strimmiga kroppen (*corpora striata*), de mindre körtlarna, hjärnkamrarna, den trattformiga gången, och så vidare. Den typ av himlar som är kopplade till den ena eller andra delen uppenbarades för mig, vilket kommer att framgå av det följande.

115 AC 4046 Ett stort antal andar uppenbarade sig på medelavstånd över mitt huvud. Tillsammans verkade de som hjärtats klappande, men det var liksom ett växelvis böljande nedåt och uppåt med en viss kylig blåsning på min panna. Detta fick mig att tro att de var av en mellanliggande sort, som tillhörde både hjärtats och lungornas område, och också att de inte var inre andar. Samma andar alstrade senare ett eldsken, först grällt men ändå upplysande, som dök upp under vänster sida av min haka; sedan ett ljus under mitt vänstra öga; sedan ett ljus över mitt vänstra öga som var svagt men rött snarare än vitt, vilket sade mig vad deras natur var, eftersom olika slags ljus indikerar olika känslor och olika nivåer av intelligens.

[2] När jag sedan lade min hand på vänster sida av skallen, eller huvudet, kände jag en puls under handflatan, som böljade nedåt och uppåt - ett tecken som gjorde att jag visste att de var kopplade till hjärnan. När jag frågade vilka de var ville de inte tala. Men andra andar berättade för mig att de inte gärna talade. När de till slut tvingades tala sade de att om de talade skulle de avslöja sin karaktär. Jag förstod att de var ibland dem som utgör den hårda hjärnhinnans område, som är den stora och lilla hjärnans allmänna hinna. Jag kunde säga hur de var, eftersom jag fick kännedom om deras natur genom att tala med dem. De tänkte eller talade inte om andliga och himmelska angelägenheter, inte mer än de hade gjort som människor på jorden, eftersom de - även om de inte erkände det - naturligtvis inte trodde på något annat än det jordiska riket, eftersom de inte kunde tränga djupare [i tanken]. De hade trots detta liksom andra dyrkat det Gudomliga, använt tid på att bedja, och varit goda medborgare.

[3] Senare var det en annan grupp andar som påverkade min puls, inte med ett böljande nedåt och uppåt utan på tvären. Sedan var det ännu en grupp, som inte alls använde en alternerande rörelse utan en mer kontinuerlig; och en annan, som tvingade min puls att hoppa från en plats till en annan. Man sade att dessa hörde till den yttre lamellen av hårda hjärnhinnan (*Aura mater*), och att de var bland sådana som tänkte på andliga och himmelska ting enbart på grund av sådant som är föremål för de yttre sinnen, och de förstod inte sådana saker som var inre på något annat sätt heller. För mig lät de kvinnliga. De är de som resonerar på grund av yttre, sinnliga företeelser, alltså på grund av det som är jordiskt och materiellt om sådant som hör till himlen eller om det andliga som hör till tron och kärleken till Herren, och ju mer de gör dessa till en och samma sak eller blandar ihop dem, desto mer rör de sig mot det yttre, ja hela vägen till skalpen, vilket är vad de representerar. Om de har fört ett gott leverne är de fortfarande inom den Stora människan, men på dess allra yttersta delar. När allt kommer omkring blir alla frälsta som fört ett gott leverne utifrån önskan att älska sin nästa.

116 AC 4047 Det fanns också några andra som jag såg över huvudet. Deras gemensamma rörelse som flöt in strömmande tvärs över framifrån och bakåt. Och det förekom ytterligare andra vars strömmande rörelse gick från båda tinningarna in mot mitten av hjärnan. Jag upplevde att dessa var sådana som hörde till den mjuka hjärnhinnans område, vilken är den andra hinnan, och den som närmast omsluter stora och lilla hjärnan genom utgående trådar som står i förbindelse med dem. Deras natur kunde jag lära mig mer om genom deras tal, eftersom de pratade med mig. Precis som i världen litade de inte särskilt mycket på sitt eget tänkande. Därför hade de inte någon bestämd åsikt om heliga ämnen utan förlitade sig på andras övertygelser, utan att ifrågasätta giltigheten i dessa övertygelser.

[2] Denna deras karaktär visade sig också för mig när deras uppfattningar flödade in i Herrens bön när jag läste den. Man kan nämligen bestämma hurdana vilka som helst andar och änglar är genom att läsa Herrens bön, och då lägga märke till det inflytande som deras tankar och känslor utövade på bönen innehåll. Jag uppfattade alltså att dessa andar var av det slag som jag har beskrivit. Jag uppfattade också att de kunde tjäna änglarna som förmedlare – eftersom det finns förmedlande andar mellan himlarna genom vilka himlarna kommunicerar. Dessa andars föreställningar är nämligen inte tillslutna utan öppna, och på så sätt låter de sig påverkas, samt tillåter och tar gärna emot inflytelse. För övrigt var de anspråkslösa och fridsamma och de sade att de var i himlen

117 AC 4048 En gång var det en ande nära mitt huvud som talade till mig, och från hans ton uppfattade jag att han var i ett lugnt tillstånd, som i en fridfull sömn. Han frågade om än det ena än det andra men med en sådan klokhet att någon som var vaken inte hade kunnat fråga på ett klokare sätt. Jag kunde se att änglar på en mer inre nivå talade genom honom och att hans tillstånd tillät honom att förstå och att han förnam och framförde det som de hade sagt. Jag frågade om detta tillstånd, och sade till honom att han var i ett sådant tillstånd. Han svarade att han inte talar annat än gott och sant, och att han blev varse om något annat flöt in, och att, om något annat flöt in, så kunde han inte ta emot det och inte heller uttala det. Om sitt tillstånd sade han, att det var fridfullt, och det fick jag också förnimma av det jag strax fick höra. De sade att sådana är de som är kopplade till bihålorna (*Sinus*) eller de större blodkärlen i hjärnan, och att de som är likadana som denne, är kopplade till den på längden utsträckta håligheten (*Sinum Longitudinalem*) som ligger mellan hjärnans två hemisfärer, och att de där är i ett lugnt tillstånd fastän hjärnan på båda sidor bullrar.

118 AC 4049 Det fanns några andar ovanför mitt huvud och något framför som talade till mig, talade trevligt och utövade ett ganska milt inflytande på mig. De skilde sig från andra genom sin ständiga längtan och önskan att komma till himlen. Jag fick veta att deras typ är relaterad till hjärnans ventriklar, eller dess större hålrum, och hör hemma i regionen kring dessa ventriklar. Anledningen till detta förhållande var att den bättre typen av lymfa är på det sättet att den går tillbaka till hjärnan, vilket förklarar att den också har en drivkraft att återvända dit. Hjärnan motsvarar himlen, och drivkraften motsvarar andarnas begärelse och längtan. Det är så motsvarigheterna fungerar i detta fall.

119 AC 4050 En gång såg jag först ett ansikte över ett himmelsblått fönster, men ansiktet försvann snart inåt och en stjärna dök upp i närheten av mitt vänstra öga, sedan flera rödaktiga små stjärnor som blinkade och lyste med ett vitt ljus. Efteråt såg jag några väggar men inget tak - väggarna stod bara på vänster sida. Slutligen fanns där ett slags stjärnhimmel. Eftersom dessa föremål visade sig på en plats där det fanns onda andar, så förmodade jag att det var något motbjudande som skulle hållas fram för min syn, men snart försvann väggarna och himlen och det dök upp en brunn från vilken det kom ett slags vitglänsande moln eller dimma. Det såg också ut som om något pumpades upp ur brunnen.

[2] Jag frågade vad allt detta symboliserade och representerade och fick svaret att det representerade den trattformiga gången i hjärnan (*infundibulum*), med hjärnan – som symboliserar himlen – ovanpå. Och det som jag sedan såg var det kärl som betecknas med brunnen och som kallas den trattformiga gången (*infundibulum*). Molnet eller ångan däremot som kom upp ur brunnen, var mjölksaften (*lymph*) som passerar igenom och pumpas ut därifrån, och mjölksaften var av två slag, nämligen en som var blandad med vitala substanser, vilken hör till de nyttiga mjölksafterna, och en annan som var blandad med de vattenaktiga substanserna i blodet (*serositatibus*), vilka hör till de exkrementartade mjölksafterna.

[3] Sedan fick jag se karaktären hos de andar som hör hemma i denna region, men bara de som var av en sämre sort. Jag såg också andarna själva, som springer hit och dit, fäster sig vid vem de än ser, lyssnar till allt, för vidare vad de hör och är misstänksamma, otåliga och rastlösa, vilket liknar mjölksaften (lymfan) som finns därinne och som förs fram och tillbaka. Det är deras resonering som förebildar dessa vätskor där. Men dessa andar hör till en mellansort.

[4] De däremot som föreställer de exkrementartade safterna där är de som drar ned andliga sanningar till det jordiska planet och där förorenar dem, såsom de, till exempel som, när de hör något beträffande den äktenskapliga kärleken, vänder det till promiskuitet och äktenskapsbrott. På det sättet drar de ned det som angår den äktenskapliga kärleken till dessa vämjeliga saker, och så vidare i allt övrigt. De framträder en bit fram till höger. De bra sorterna liknar dock de som beskrivs ovan i #4049.

120 AC 4051 Det finns samfund som är kopplade till den region i hjärnan som kallas näset (*isthmus*), och också sådana som är kopplade till de små fiberknutarna i hjärnan, som har ett körtelartat utseende. Från dessa löper fibrerna ut till olika funktioner. Det vill säga, dessa fibrer verkar som ett i sitt ursprung i körtlarna, men där de till slut hamnar är de olika. Ett samhälle med de andar som dessa strukturer motsvarar presenterade sig för mig, och ja kan berätta följande:

Andarna trädde fram och tilltalade mig och sade att de var människor.

"Ni är inte den sortens människor som har en kropp, utan andar", fick jag lov att svara. "Så ni är också människor, eftersom allt i en ande strävar efter det som är mänskligt - inklusive en form som den hos en förkroppsligad person - eftersom anden är den inre människan. Och eftersom förståndighet och vishet är det som gör människor mänskliga, inte formen, så är

goda andar och särskilt änglar mer mänskliga än människor som fortfarande har sina kroppar, eftersom de lever i ett vishetens ljus som är större än för dem som lever i kroppen."

[2] De sade sedan att de är många i samfundet men att den ene inte är den andre lik. Men eftersom det föreföll mig omöjligt, att ett samfund där alla var olika skulle kunna finnas i det andra livet, så talade jag med dem om den saken och så småningom förstod jag, att fastän de alla är olika så är de dock eniga beträffande ändamålet som är ett och detsamma för dem alla. De fortsatte med att säga att de av naturen alla agerar annorlunda och talar annorlunda än de andra, men önskar och tänker samma sak. Detta illustrerade de också med ett exempel: När någon i deras samfund säger om en ängel att han är den minste i himlen, så säger en annan att han är den störste, och en tredje att han varken är den minste eller den störste och så vidare med stora variationer. Trots detta utgör tankarna hos dem ett, nämligen att den som vill vara den minste är den störste, och att han av detta jämförelsevis är den störste, men att han varken är den minste eller den störste, eftersom han inte tänker på att vinna överlägsenhet över andra. Det är på samma sätt i allt annat. På så sätt har de en gemensam uppfattning om den grundläggande principen, men de verkar på olika sätt i de yttersta eller omkringliggande verksamheterna. De kom fram till mitt öra och sade att de är goda andar, och att deras sätt att tala är på det sättet. Jag har hört att ingen vet var de kommer ifrån och att de hör till de samfund som vandrar runt.

121 AC 4052 Dessutom är hjärnans motsvarighet med den Stora människan så här: Människor som är i det godas första principer relaterar till de delar av hjärnan som är dess början, som kallas körtlar eller barklika substanser. Men de som är i det sannas första principer är kopplade till de delar i hjärnan som löper ut från dessa första principerna och kallas fibrer. Det finns dock en skillnad. De som motsvarar höger sida av hjärnan är de som är i viljan för det goda, och därav i viljan för det sanna. Men de som motsvarar den vänstra delen av hjärnan är de som förstår vad som är gott och sant, och därför har en längtan efter dessa. Detta kommer sig av att de som i himlen finns till höger om Herren, är de som är i det goda på grund av viljan. Men de som finns till vänster om Herren, är de som är i det goda på grund av förståndet. De förra kallas himmelska, de senare andliga.

122 AC 4053 Ingen har ännu känt till att det finns motsvarigheter som ser ut på det sättet, så jag inser att när människor hör det kommer de att undra, eftersom de inte vet vad det inre eller det yttre jaget är; att det inre jaget finns i det andliga världen, och det yttre jaget, i den fysiska världen; eller att det inre är det som lever i det yttre, flödar in i det och styr det. Men utifrån dessa fakta och de bevis som ges i #4044 kan man trots allt förstå att det äger rum ett inflöde och att det finns en motsvarighet. Att det är så känner man helt och hållet till i det andra livet, liksom tanken att ett fysiskt föremål helt enkelt är en representation av andliga företeelser som skapar och upprätthåller det fysiska föremålet, och att representationen i det naturliga överensstämmer med dess motsvarighet.

123 AC 4054 Hjärnan, liksom himlen, befinner sig i ändamålets rike som handlar om nyttiga verksamheter. Allt som flödar in från Herren har som mål att frälsa människosläktet. Det är detta ändamål som styr i himlen, och som ett resultat av detta styr detta ändamål också i hjärnan, ty hjärnan - där människans andesinne är - avser ändamålen i kroppen, nämligen att kroppen ska kunna betjäna själen, för att själen i sin tur ska kunna vara lycklig i all evighet. Å andra sidan finns det samfund som inte har någon nytta som ändamål än att enbart vara bland vänner, män och kvinnor, och att söka sitt nöje där. Så därför är de sådana som enbart ser till sin egen njutning och bara tänker på sig själva. Om de råkar bry sig om privata eller offentliga angelägenheter, är det med samma mål i sikte. Det finns idag flera grupper av dessa andar än man kan tro. Så snart de närmar sig börjar den atmosfär som de bär med sig att verka och kväva all önskan som andra kan ha för sanning eller godhet, och när den är utplånad känner de ett nöje som de delar med sina vänner.

[2] Dessa andar orsakar blockeringar i hjärnan och inger känslolöshet i sinnesfunktionerna. Många grupper av dessa andar har varit med mig, och en matthet, slöhet och avsaknad av känslor har låtit mig veta att de var närvarande. Några gånger har jag också talat med dem. De utgör en pest och ett fördärv, även om de medan de var i världen offentligt verkade vara goda, charmiga, artiga och smarta människor, eftersom de vet hur man använder skenet för att smyga sig in, särskilt när det gäller att vinna vänner. Vad det innebär att vara vän med en god människa, eller vad vänskap på en god grund är, vet de inte och vill inte veta. En sorglig lott väntar dem. De lever därefter i smuts och i en sådan känslolöshet, att knappast något mänskligt, med avseende på fattningsförmågan, finns kvar hos dem, ty ändamålet utgör människan, och sådant som ändamålet är sådan är människan, och ett sådant mänskligt har hon följaktligen efter döden.